The Development of Mandarin Tonal Pronunciation Skills of Chinese Language Course Students for Communication through Task-based learning

Sutinee Wongwattananukui
Puthep Prapagorn
Chinese Major Faculty of Humanities and Social Sciences Thepsatri Rajabhat University
Corresponding Author: suchi_45@hotmail.com

Received: October 20, 2020 **Revised:** November 28, 2020 **Accepted:** December 8, 2020

Abstract

The purposes of this research are to develop Mandarin tonal pronunciation skills of the students enrolling in Chinese Language for Communication through Task-based learning and to study the students' satisfaction towards learning Mandarin tonal pronunciation through Task-based learning. Due to obstacles found in the previous courses of Chinese Language for Communication, the students had to learn Mandarin tonal pronunciation and encountered several problems. This research was semi-experimental research and the sample group was purposively selected from 27 students, majoring in human resources department who enrolled in Chinese Language for Communication. The instruments were Mandarin tonal pronunciation test, recording sheet and the summary sheet of Mandarin tonal pronunciation problems, the practice of Mandarin tonal pronunciation, and the questionnaire studying students' satisfaction towards Chinese Language for Communication through task-based learning. The research was designed into four steps; 1) pre-action, 2) knowledge and comprehension building, 3) practice to develop Mandarin tonal pronunciation through Task-based learning, and 4) and pronunciation test. The results revealed that most students had difficulties in topic one which was basic tonal pronunciation. Therefore, the researchers employed task-based learning which was designed into four steps to develop the students' pronunciation. After the students had been assigned to practice Mandarin tonal pronunciation through task-based learning, they improved every topic of their Mandarin tonal pronunciation. The overall average of every topic has been better. The students' satisfaction towards learning Mandarin tonal pronunciation through task-based learning was at high level. The research suggested that teaching and learning designs should focus on individual task so that every student was

able to practice and develop Mandarin tonal pronunciation skills. In addition, task-based learning can solve the pronunciation problem of individual student effectively.

Keywords: Pronunciation Skills, Mandarin Tonal Pronunciation, Task-based Learning

การพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางของนักศึกษารายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารด้วยการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน

สุธินี วงศ์วัฒนานุกุล
ภูเทพ ประภากร
สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
Corresponding Author: suchi_45@hotmail.com

ได้รับบทความ: 20 ตุลาคม 2563 **ปรับปรุงแก้ไข:** 28 พฤศจิกายน 2563 **ตอบรับตีพิมพ์:** 8 ธันวาคม 2563

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษารายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารและเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่เรียนเรื่องเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางด้วยการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน เนื่องจากสภาพปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่ผ่านมา เมื่อผู้เรียนต้องมาเรียนรู้เรื่องระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางมักประสบปัญหาหลายประการ งานวิจัยนี้เป็นแบบกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ จำนวน 27 คนได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง แบบบันทึกผลและสรุปปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนแบบฝึกทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางแบบเน้นภาระงาน และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของการใช้การเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยดำเนินไปพร้อมกับการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ก่อนการปฏิบัติ 2) สร้างความรู้ และความเข้าใจ 3) ฝึกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ และ 4) ทดสอบการออกเสียง ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์มากที่สุดคือ หัวข้อที่ 1 การออกเสียงวรรณยุกต์เบื้องต้น หลังจากผู้วิจัยนำกระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานที่ออกแบบไว้ทั้ง 4 ขั้นตอนนำมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน พบว่า ทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางของผู้เรียนมีการพัฒนาขึ้นทุกหัวข้อ ผลเฉลี่ยรวมทุกด้านมีการพัฒนาที่ดี ด้านความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานในเรื่องทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง พบว่า ภาพรวมผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก งานวิจัยนี้ให้ข้อเสนอแนะในด้านการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนควรเน้นการจัดภาระงานแบบเดี่ยวมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้ฝึกฝน พัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งยังแก้ไขปัญหาเฉพาะในเรื่องการออกเสียงของผู้เรียนรายบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ทักษะการออกเสียง, เสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลาง, การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน

บทนำ

แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานได้รับความนิยมมาอย่างยาวนาน โดยความหมายของการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน คือการจัดการเรียนการสอนที่มีเป้าหมายให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ภาระงานมีจุดเริ่มต้นที่หลากหลาย โดยอาจจะมาจากข้อมูลที่ผู้เรียนมี เช่น ประสบการณ์ส่วนตัว ความรู้ทั่วไป หรือภาระงานอาจจะมาจากงานเขียน บันทึกข้อมูลเสียง หรือบันทึกข้อมูลภาพ การใช้ภาระงานเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาเป้าหมายของผู้เรียนในประเภทของภาระงานที่แตกต่างกันออกไปช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเป้าหมายเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Willis &Willis, 1996, pp.53-54)

ประเภทของกิจกรรมที่เป็นภาระงาน แบ่งเป็น 3 ประเภท ซึ่งประเภทของภาระงานนี้อยู่ในช่วงเริ่มแรกของการนำภาระงานมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล กิจกรรมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น กิจกรรมการนำเสนอข้อมูลใหม่ ดังนี้

1. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information-Gap Task) เป็นกิจกรรมที่ก่อให้ผู้เรียนเกิดการส่งผ่านข้อมูลจากคนหนึ่งไปถึงอีกคน ในการทำกิจกรรมผู้เรียนจะต้องได้ใช้ภาษาสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลของตนกับสมาชิกในกลุ่มหรือภายในห้องเรียน เช่น การกำหนดตารางที่มีรายละเอียดยังไม่สมบูรณ์ และ มีข้อมูลที่สัมพันธ์กันกับตารางนั้นแจกให้ผู้เรียนเป็นข้อความที่แตกต่างกัน ซึ่งในการทำกิจกรรมนี้ผู้เรียนจะต้องได้การใช้ภาษาสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อความที่ตนมีกับผู้อื่น

2. กิจกรรมการนำเสนอข้อมูลใหม่ (Reasoning-Gap Task) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้นำเสนอข้อมูลใหม่จากข้อมูลที่ได้รับโดยผ่านการคิดจากการวิเคราะห์ การอนุมาน การวินิจฉัย การให้เหตุผล หรือตามความคิดเห็นส่วนตัว

3. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion-Gap Task) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องได้แสดงความรู้สึก ความคิดเห็นหรือทัศนคติต่อเรื่องราวหรือสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ เช่น การร่วมกันอภิปรายในหัวข้อเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในสังคม และร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

รูปแบบของภาระงานมี 2 ประเภท ได้แก่ ภาระงานเพื่อการเรียนการสอน (Pedagogical Task) ซึ่งเป็นภาระงานในชั้นเรียน และภาระงานจริง (Real-World Task) ซึ่งเป็นภาระงานที่เน้นการฝึกใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน มีรายละเอียด ดังนี้

1. ภาระงานเพื่อการเรียนการสอน (Pedagogical Task)

Nunan (2004, pp.20-21) กล่าวถึงความหมายของภาระงานเพื่อการเรียนการสอนไว้ว่า ภาระงานเพื่อการเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษาจากการทำกิจกรรมผ่านการทำภาระงานในห้องเรียนโดยแบ่งประเภทของภาระงานเพื่อการเรียนการสอนไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1.1 ภาระงานเพื่อการฝึกฝน (Rehearsal Rational) เป็นภาระงานที่ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย และฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนประวัติของตัวเองเพื่อใช้ในการสมัครงาน (Resume) ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาอย่างถูกต้อง และสื่อสารได้อย่างมีความหมาย โดยการทำภาระงานนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกและพัฒนาทักษะทางภาษาของตนเองได้ดียิ่งขึ้นผ่านการทำกิจกรรมแบบจับคู่ และได้รับคำแนะนำจากผู้สอน

1.2 ภาระงานเพื่อการกระตุ้น (Activation Rationale) เช่น การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนทำภาระงานกลุ่ม โดยมีรายการต่างๆ ตามที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ การทำภาระงานนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นจากสถานการณ์ที่ได้รับเพื่อให้เกิดการใช้ภาษาและโครงสร้าง ทั้งการพูดแสดงความคิดเห็น การพูดเพื่อตัดสินใจ การให้คำแนะนำ การพูดถึงปริมาณ เป็นต้น

2. ภาระงานจริง (Real-World Task)

Nunan (2004, pp.19-20) กล่าวถึงความสำคัญของภาระงานจริงไว้ว่า ภาระงานจริงคือสิ่งที่ปฏิบัติเป็นประจำในทุกๆ วัน เป็นการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ทั้งการเขียนบทกลอนจนรวมไปถึงการจองตั๋วเครื่องบิน ภาระงานจริงมุ่งเน้นไปยังการแลกเปลี่ยนข้อมูลผ่านการสื่อสารระหว่างบุคคล โดยในทั่วไปนั้นมีระดับการใช้ภาษาอยู่ 3 ประเภท ดังนี้

2.1 การใช้ภาษาเพื่อการค้าและบริการ (Goods and Services)

2.2 การใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Macrofunction)

2.3 การใช้ภาษาเพื่อความเพลิดเพลิน (Aesthetic Macrofunction)

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าการประยุกต์ใช้การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานเพื่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศ เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันมาโดยตลอด ทั้งยังเป็นการเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะการสื่อสารในสถานการณ์จำลอง และสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายรายวิชา ศท 0011211 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่ต้องการปลูกฝังให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาจีนกลางพื้นฐานได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม สำหรับผู้เรียนที่เริ่มศึกษาภาษาจีนกลางในระดับพื้นฐาน จำเป็นต้องศึกษาและฝึกฝนทักษะการออกเสียงระบบสัทอักษรพินอิน ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ให้แม่นยำก่อน จึงจะสามารถนำความรู้นี้ไปใช้ในการอ่าน การเขียน และการพูดภาษาจีนกลางเพื่อการสื่อสาร อีกทั้งความสำคัญของการออกเสียงวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง ส่งผลให้การสื่อสารภาษาจีนกลางสัมฤทธิ์ผลเป็นไปตามที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย เนื่องจากคำหนึ่งคำในภาษาจีนกลางจะมีเสียงวรรณยุกต์ของตนเอง อีกทั้งตัวอักษรจีนหนึ่งตัวสามารถมีเสียงวรรณยุกต์ได้มากกว่าหนึ่งเสียง ดังนั้นหากผู้เรียนออกเสียงวรรณยุกต์ผิดเพี้ยนไป ความหมายย่อมเปลี่ยนไปด้วย

จากสภาพปัญหาที่ผู้วิจัยพบในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่ผ่านมา ผู้เรียนต้องเรียนรู้เรื่องระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง มักประสบปัญหาหลายประการ อาทิ

1. ผู้เรียนสับสนระหว่างเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางและภาษาแม่ เนื่องจากได้รับอิทธิพลเชิงลบจากภาษาไทย กล่าวคือ ผู้เรียนนำการผันเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาใช้เป็นแบบอย่างในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนและมีผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่นำเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางไปเทียบเคียงกับภาษาไทย ส่งผลให้ออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง โดยออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย โดยเฉพาะเสียงวรรณยุกต์เสียงที่ 3 ที่ไม่มีเสียงนี้ในภาษาไทย

2. ปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์ที่ไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์การผันเสียงในภาษาจีนกลาง เนื่องจากในภาษาจีนกลางจะมีการผันเสียงวรรณยุกต์ของคำศัพท์บางคำ เช่น 不（bù）一（yī） ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องมีความเข้าใจและมีความแม่นยำในการผันเสียงตามกฎเกณฑ์และตามธรรมชาติของเจ้าของภาษา จึงนับว่าเป็นปัญหาใหญ่อีกประการที่ผู้เรียนชาวไทยยังประสบอยู่

3. ผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางในข้อความขนาดยาวได้เนื่องจากปัจจัยหลายๆ อย่างประกอบ เช่น เอกสารประกอบการเรียนการสอนมีข้อความหรือประโยคให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการออกเสียงและผันเสียงวรรณยุกต์ไม่มากพอ ระยะเวลาในการเรียนเรื่องเสียงวรรณยุกต์มีจำกัด โดยทั่วไปตามแผนการเรียนที่ระบุไว้ใน มคอ.3 จะให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรื่องเสียงวรรณยุกต์เพียง 2 สัปดาห์หรือคิดเป็น 6 ชั่วโมงเท่านั้น จึงทำให้ระยะเวลาในการฝึกฝนมีน้อย รวมถึงปัจจัยด้านผู้เรียนที่ไม่ได้ฝึกฝนนอกเวลาเรียนให้เพียงพอ จึงทำให้การออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

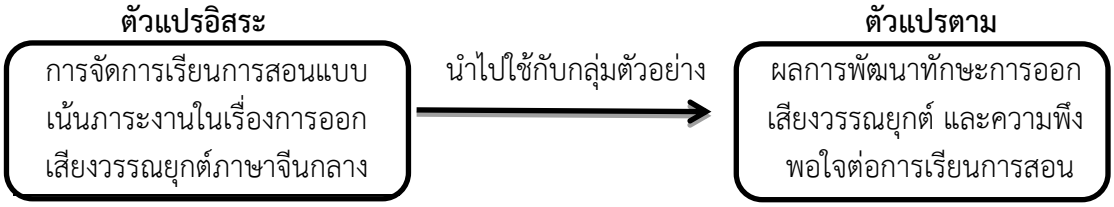
ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนรายวิชา ศท 0011211 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารได้รวบรวมปัญหาที่พบจากการจัดการเรียนการสอนในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา จากนั้นแสวงหากระบวนการแก้ไขปัญหา นำไปสู่การวิจัยกึ่งทดลองเพื่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาด้วยการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง และแก้ไขปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ให้ลดน้อยลง หวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษา และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีที่ศึกษารายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารทุกคน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษารายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารด้วยกระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่เรียนเรื่องเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางด้วยการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลองเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางจากการศึกษางานวิจัยของ สายฝน วรรณสินธพ (2554) เรื่องศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทย์แผนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ งานวิจัยของ หวัง เทียนซง (2561) เรื่องวิจัยเกี่ยวกับการสอนการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนชาวไทย งานวิจัยของ ตุลยนุสรณ์ สุภาษา (2560) เรื่องการศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ และบทความวิชาการของ ศศิณัฏฐ์ สรรคบุรานุรักษ์ (2560) เรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนที่เน้นภาระงาน จึงกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ศท 0011211 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ในภาคการศึกษาที่ 2/2562

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ หมู่เรียน 611749101 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ศท 0011211 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ในภาคการศึกษาที่ 2/2562 จำนวน 27 คน ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง

แบบทดสอบนี้จัดทำขึ้นเพื่อประเมินความรู้ ความสามารถด้านการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนรายบุคคลประกอบด้วย 3 หัวข้อ ได้แก่

หัวข้อที่ 1 การออกเสียงวรรณยุกต์เบื้องต้น คือการทดสอบการออกเสียงวรรณยุกต์กับเสียงสระเดี่ยว จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วยเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์เสียงที่ 1-4

หัวข้อที่ 2 การออกเสียงคำศัพท์พื้นฐาน จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วยการทดสอบ ออกเสียงคำศัพท์ที่เกิดจากการนำเสียงพยัญชนะ สระ ประสมกับเสียงวรรณยุกต์ การออกเสียงเสียงเบา（轻声）[1]

หัวข้อที่ 3 การออกเสียงและผันเสียงวรรณยุกต์ในข้อความขนาดยาว 10 ข้อ ประกอบด้วยความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ไปพร้อมข้อความหรือประโยคขนาดยาว การผันเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามอยู่ติดกันสองเสียงและการผันเสียงวรรณยุกต์ของของคำว่า “不（bù）และคำว่า 一（yī）” รวมทั้งสิ้น 30 ข้อ คิดเป็น 30 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 30 - 40 นาที แบบทดสอบนี้ใช้เป็นเครื่องมือหลักในการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำมาใช้หลังจากที่ผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อหาในส่วนเสียงวรรณยุกต์นี้เสร็จสิ้นแล้ว เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนกับการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน อีกทั้งเพื่อไม่ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าภาระงานของตนเองมากเกินไป ผู้เรียนจะมีเวลาทำแบบทดสอบมากขึ้น และเพื่อไม่ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบในสภาวะที่กดดันมากเกินไป ผลการตอบคำถามในแบบทดสอบตรงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น สำหรับการตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบ ผู้วิจัยมอบหมายให้อาจารย์ชาวจีน 1 ท่าน อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนชาวไทย 1 ท่าน และอาจารย์ชาวไทยที่มีความรู้ด้านการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 1 ท่านเป็นผู้ประเมิน และให้ข้อเสนอแนะก่อนนำไปใช้ทดสอบจริง

2.2 แบบบันทึกผลและสรุปปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของผู้เรียน

แบบบันทึกผลนี้จะนำมาใช้หลังจากที่ผู้เรียนได้ออกเสียงในแบบทดสอบเสร็จสิ้นแล้ว ลักษณะของแบบบันทึกผลจะเป็นการบันทึกผลคะแนนในแต่ละส่วนของแบบทดสอบ มีเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบประกอบ เพื่อให้การประเมินผลการตอบแบบทดสอบเป็นไปด้วยความ

---

[1] เสียงเบา หมายถึง เสียงที่เปล่งออกมามีลักษณะการออกเสียงสั้นและเบากว่าเสียงทั่วไป เสียงเบาที่อยู่หลังวรรณยุกต์เสียงหนึ่ง เสียงสอง และเสียงสาม จะออกเสียงต่ำต่อเนื่องจากเสียงวรรณยุกต์ก่อนหน้า ส่วนเสียงเบาที่อยู่หลังวรรณยุกต์เสียงสาม จะออกเสียงสูงขึ้นจากระดับเสียงของพยางค์หน้าเล็กน้อย เช่น 妈妈 mā**m*a*** แม่ 爷爷 yé**ye** ปู่ 奶奶 nǎi**n*a*i** ย่า 爸爸 bà**ba** พ่อ

ถูกต้อง ชัดเจน จากนั้นรวมผลการตอบแบบทดสอบของผู้เรียนแต่ละคน รวบรวมและจัดหมวดหมู่ข้อคำถามที่ผู้เรียนแต่ละคนตอบผิด เพื่อวิเคราะห์หาปัญหาด้านการออกเสียงวรรณยุกต์ของผู้เรียนต่อไป

2.3 แบบฝึกทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางแบบเน้นภาระงาน ผู้วิจัยจัดทำขึ้นแยกออกมาจากแบบฝึกหัดในแบบเรียน เนื่องจากแบบฝึกหัดในบทเรียนที่เกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์มีจำนวนน้อย และไม่ได้เน้นให้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ขาดการเรียงเนื้อหาให้เป็นไปตามระดับความยากง่ายของการออกเสียง แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น ประกอบด้วยการฝึกออกเสียงในระดับพื้นฐาน เริ่มตั้งแต่การศึกษาเครื่องหมายเสียงวรรณยุกต์ การนำไปประสมกับเสียงสระ และการออกเสียงที่ถูกต้อง จากนั้นจึงเริ่มฝึกให้ผู้เรียนได้ออกเสียงเป็นคำ กลุ่มคำและข้อความขนาดยาวที่มีการผันเสียงวรรณยุกต์ประสมอยู่ด้วย ระยะเวลาในการใช้แบบฝึกทักษะเพิ่มเติมนี้ผู้วิจัยจัดไว้ 2-3 สัปดาห์ต่อจากการศึกษาและฝึกปฏิบัติในแบบเรียน ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและเรียนรู้ข้อผิดพลาดในการออกเสียงวรรณยุกต์ของตนเอง เพื่อนำไปปรับปรุง พัฒนาก่อนจะเข้ารับการทดสอบในขั้นตอนต่อไป อีกทั้งในแบบฝึกทักษะเพิ่มเติมนี้ ผู้วิจัยได้มีไฟล์เสียงอ่านประกอบ เพื่อเพิ่มความสะดวกในการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนที่สามารถนำกลับไปฝึกฝนได้ตามที่ตนสะดวก จะช่วยเพิ่มความถูกต้อง ประสิทธิภาพให้แก่ผู้เรียนมากขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความใฝ่รู้ ใฝ่ฝึกฝนของผู้เรียนรายบุคคลประกอบด้วย

2.4 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการใช้การเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน เนื้อหาในแบบสอบถามแบ่งเป็น 4 ด้านประกอบด้วย 1) ด้านการออกแบบและเตรียมกิจกรรมของอาจารย์ผู้สอน 2) ด้านกระบวนการจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติทักษะการออกเสียง 3) ด้านแบบฝึกทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ และ 4) ด้านการวัดและการประเมินผล ลักษณะของแบบสอบถามจะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ โดยการให้คะแนนตามหลักการของลิ เคิร์ท (Li Kert Scale) ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจ/เห็นด้วย ในระดับมากที่สุด
ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจ/เห็นด้วย ในระดับมาก
ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจ/เห็นด้วย ในระดับปานกลาง
ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจ/เห็นด้วย ในระดับน้อย
ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจ/เห็นด้วย ในระดับน้อยที่สุด

สำหรับการให้ความหมายของค่าที่วัดได้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการให้ความหมาย โดยการให้ค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านและรายข้อ ดังนี้

4.51 - 5.00 หมายถึง เหมาะสม/เห็นด้วย/พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
3.51 - 4.50 หมายถึง เหมาะสม/เห็นด้วย/พึงพอใจอยู่ในระดับมาก
2.51 - 3.50 หมายถึง เหมาะสม/เห็นด้วย/พึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
1.51 - 2.50 หมายถึง เหมาะสม/เห็นด้วย/พึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
1.00 - 1.50 หมายถึง เหมาะสม/เห็นด้วย/พึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. วิธีดำเนินงานวิจัย

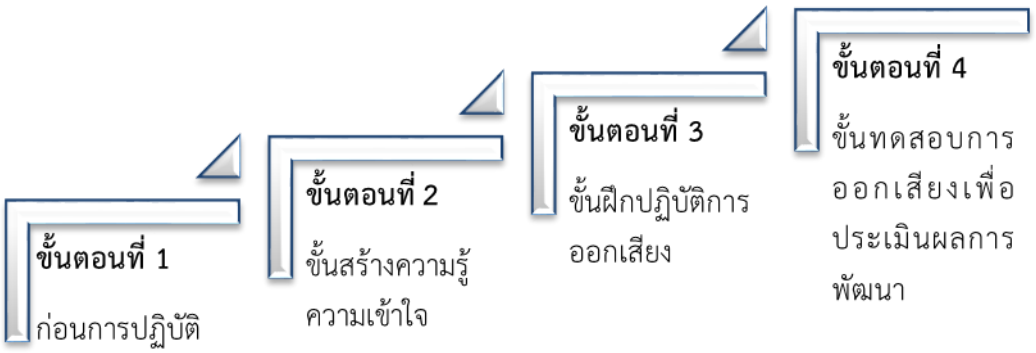
หลังจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยเรียบร้อยแล้ว จึงกำหนดขั้นตอนการวิจัยให้สอดคล้องกับระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารที่ระบุไว้ในแผนการเรียนรู้ประจำรายวิชา และให้สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน ผู้วิจัยจึงกำหนดขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นก่อนการปฏิบัติ ผู้วิจัยชี้แจงแนวทางการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานที่นำมาใช้ประกอบในการพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางให้ผู้เรียนทราบ และชี้แจงการดำเนินการทดสอบ การฝึกปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ เห็นถึงความสำคัญของการออกเสียงวรรณยุกต์ที่ถูกต้องในภาษาจีนกลาง รวมถึงเข้าใจในภาระหน้าที่ที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสร้างความรู้ ความเข้าใจ ศึกษาวิธีการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางร่วมกัน ผู้สอนใช้วิธีการอธิบาย บรรยาย และสาธิตการออกเสียงวรรณยุกต์เบื้องต้นในภาษาจีนกลาง จากนั้นจึงให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนในแบบฝึกหัดที่อยู่ในเอกสารประกอบการเรียนการสอน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ ผู้สอนนำแบบฝึกทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์เพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียนได้ฝึกฝนรายบุคคลและฝึกฝนร่วมกัน บันทึกผลการพัฒนารายบุคคล เพื่อเตรียมความพร้อมในการทดสอบการออกเสียงรายบุคคลต่อไป

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นทดสอบการออกเสียง จัดให้มีการทดสอบการออกเสียง เพื่อประเมินผลการพัฒนาทักษะการออกเสียงของผู้เรียนรายบุคคล บันทึกผลการออกเสียง แล้วจึงนำมาสรุป วิเคราะห์ผลขั้นตอนดังที่กล่าวมาสามารถสรุปเป็นรูปภาพได้ ดังนี้

ภาพ 2 ขั้นตอนการวิจัย

4. วิธีการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะดำเนินการไปพร้อมกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกติของนักศึกษาในรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร (ศท 0011211) ผู้วิจัยเริ่มจากการดำเนินการทดสอบทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ก่อนเรียนของผู้เรียน จากนั้นดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามแผนการสอนประจำรายวิชา ทดสอบทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์หลังเรียน แล้วบันทึกผลคะแนนการทดสอบเป็นรายบุคคล แล้วจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ หาค่าเฉลี่ยของผลคะแนน คิดเป็นร้อยละ เพื่อวิเคราะห์หาสภาพปัญหาและสาเหตุ รวมถึงหาข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนา

ผลการวิจัย

จากผลการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและดำเนินงานวิจัย พบว่า ในขั้นต้นที่ผู้เรียนได้ศึกษาการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางและทำแบบฝึกหัดท้ายบทในแบบเรียน ผู้วิจัยพบปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ในเรื่องดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางของผู้เรียน

ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง	คะแนนเฉลี่ยรายหัวข้อ (10 คะแนน)	ผลเฉลี่ยรวม (30 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1 การออกเสียงวรรณยุกต์เบื้องต้น	5.5	10.5	0.49
2 การออกเสียงคำศัพท์พื้นฐาน	5		
3 การออกเสียงและผันเสียงวรรณยุกต์ในข้อความขนาดยาว	4		

จากการประเมินปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ในตาราง 1 พบว่า ด้านที่ผู้เรียนมีปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์มากที่สุดคือหัวข้อที่ 1 การออกเสียงวรรณยุกต์เบื้องต้น อันดับรองลงมาคือ หัวข้อที่ 2 และหัวข้อที่ 3 ตามลำดับ

เมื่อผู้วิจัยทราบปัญหาจากการบรรยายให้ความรู้และได้ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์จากแบบเรียน ผลเป็นไปตามตาราง 1 แล้วนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำกระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานที่ออกแบบไว้ทั้ง 4 ขั้นตอนเข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอนอีกครั้ง ผลการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบ จำนวน 30 ข้อ ประเมินการออกเสียงวรรณยุกต์ของผู้เรียนตามหัวข้อที่เคยทดสอบไว้อีกครั้ง ผลการวิจัยเป็นไปตามตาราง 2

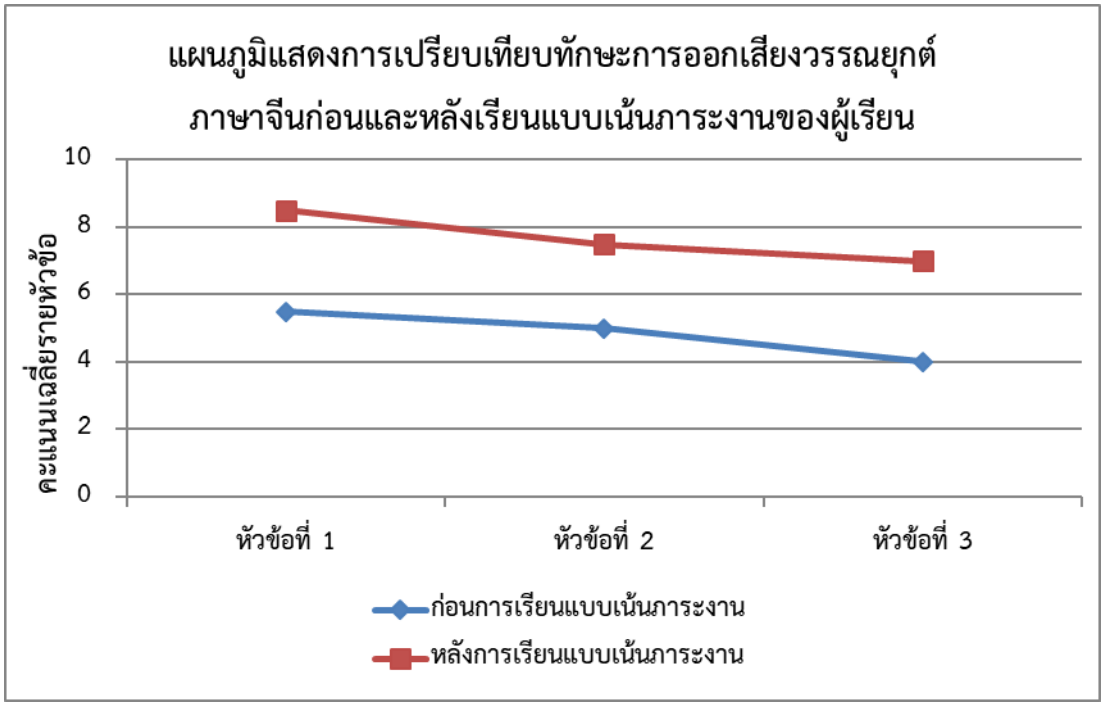
ตาราง 2 แสดงผลการพัฒนาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางหลังการสอนแบบเน้นภาระงาน

ผลทดสอบในแบบทดสอบการออกเสียงหลังการสอนแบบเน้นภาระงาน	คะแนนเฉลี่ยรายหัวข้อ (10 คะแนน)	ผลเฉลี่ยรวม (30 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1 การออกเสียงวรรณยุกต์เบื้องต้น	8.5	23	0.89
2 การออกเสียงคำศัพท์พื้นฐาน	7		
3 การออกเสียงและผันเสียงวรรณยุกต์ในข้อความขนาดยาว	7.5		

จากผลการวิจัยในตาราง 2 พบว่า การออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางของผู้เรียนมีการพัฒนาดีขึ้นทุกหัวข้อ ผลเฉลี่ยรวมคือ 23 ($\bar{x} = 23, S.D. = 0.89$) เมื่อพิจารณารายหัวข้อพบว่า หัวข้อที่มีผลคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือหัวข้อที่ 1 รองลงมาคือ หัวข้อที่ 3 และหัวข้อที่ 2 ตามลำดับ ผลคะแนนเป็นที่น่าพึงพอใจ สะท้อนให้เห็นว่าหลังจากนำการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานไปช่วยพัฒนาทักษะ

การออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ ทักษะของตนเองได้ดีขึ้น อีกทั้งยังช่วยเน้นย้ำและแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนเองอีกด้วย

จากผลการวิจัยในตาราง 1 ที่แสดงผลการวิจัยก่อนการนำการสอนแบบเน้นภาระงานมาใช้และตาราง 2 ที่แสดงผลการวิจัยหลังการนำการสอนแบบเน้นภาระงานมาใช้ในการพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยได้นำมาเปรียบเทียบ เพื่อให้เห็นข้อแตกต่างชัดเจนมากขึ้น สังเกตเห็นได้ว่าทุกหัวข้อการประเมิน ผู้เรียนมีการพัฒนาดีขึ้น สามารถเข้าใจและนำไปใช้ในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลาง อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้ในการอ่านออกเสียงข้อความหรือประโยคขนาดยาวได้ ดังรูปภาพ 3

ภาพ 3 แสดงการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนก่อนและหลังเรียนแบบเน้นภาระงานของผู้เรียน

ด้านความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานในเรื่องทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง พบว่า **ภาพรวมผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก** $(\bar{x} = 4.49, S.D. = 0.86)$ รายละเอียดปรากฏในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลความความพึงพอใจของการใช้การเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน

ด้านที่ประเมิน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1) ด้านการออกแบบและเตรียมกิจกรรมของผู้สอน	4. 42	0.98	มาก
2) ด้านกระบวนการจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์	4.61	0.74	มากที่สุด
3) ด้านแบบฝึกทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์	4.58	0.81	มากที่สุด
4) ด้านการวัดและการประเมินผล	4. 36	0.92	มาก
ผลเฉลี่ย	**4.49**	**0.86**	**มาก**

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีผลความพึงพอใจมากที่สุดคือด้านกระบวนการจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสม ประสิทธิภาพของขั้นตอนของการสอนแบบเน้นภาระงานที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเรื่องเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง อันดับรองลงมาคือด้านแบบฝึกทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ สอบถามเกี่ยวกับระดับความยากง่าย ความครอบคลุมของเนื้อหาที่ศึกษาและความเหมาะสมกับระยะเวลา ความรู้พื้นหลังของผู้เรียน ซึ่งทั้งสองด้านนี้มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด อันดับต่อมาคือด้านการออกแบบกิจกรรมของผู้สอนและด้านการวัดและการประเมินผล ซึ่งมีความพึงพอใจในระดับมาก

อภิปรายผล

1. หลังจากนำการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานมาใช้ ส่งผลให้ทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนได้รับการพัฒนา ผลการวิจัย พบว่าหลังจากที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานมาใช้ในการพัฒนาและแก้ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลาง ผู้เรียนมีผลการพัฒนาเป็นที่น่าพึงพอใจ กล่าวคือ จากผลการประเมินในขั้นแรกที่ผู้เรียนใช้วิธีการสอนแบบบรรยายและให้ผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์จากแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนในหนังสือ พบว่า ผู้เรียนยังคงมีปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางอยู่หลายประการ ประการสำคัญได้แก่

1.1 ข้อผิดพลาดการออกเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามที่ไม่มีเสียงที่คล้ายกันในภาษาไทย หวัง เทียนซง (2561, หน้า 257) อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามในภาษาจีนกลางว่า ซั่งเซิง（上声）หรือเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามมีเลขระดับเสียงเอกในภาษาไทย [21] หากลากเสียงยาวก็สามารถลากได้เพียง [211] เลขระดับเสียงซั่งเซิง（上声）ในภาษาจีน [214] การออกเสียงจากเสียงต่ำกลางลากลงเป็นเสียงต่ำและจากเสียงต่ำลากเป็นเสียงสูง หางเสียงจะสูงขึ้นอีกนิดหน่อยและเสียงจะแผ่วลง เสียงเอกในภาษาไทยการเปลี่ยนแปลงของเสียงสูงจะไม่ชัดเจนเท่าเสียงภาษาจีน ดังนั้น เมื่อนักเรียนชาวไทยออกเสียงซั่งเซิง（上声）จะลากเสียงลงมาต่ำไม่ได้และลากเสียงขึ้นไปสูงไม่ได้เสมอ จึงเป็นสิ่งใหม่ที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้และจดจำฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ ขณะเดียวกันก็กลายเป็นอุปสรรคสำคัญของผู้เรียน หากผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามได้อย่างถูกต้องแล้ว ย่อมจะทำให้การสื่อสารผิดเพี้ยนไป อีกทั้งส่งผลให้พื้นฐานด้านออกเสียงของผู้เรียนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ยากแก่การศึกษาและพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในเรื่องต่อไปได้ ในการแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ด้วยกระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานนั้น ผู้วิจัย

ได้เน้นกระบวนการตามขั้นตอนที่ 2 ของวิธีดำเนินการวิจัยคือขั้นสร้างความรู้ ความเข้าใจ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างเสียงวรรณยุกต์ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง หลังจากนั้นจึงดำเนินการตามขั้นตอนที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติใหม่อีกครั้ง ด้วยการสอนแบบเน้นภาระงาน ซึ่งทุกภาระงานเป็นแบบงานเดี่ยวที่มอบหมายให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ทั้งในชั่วโมงเรียนและหลังชั่วโมงเรียน ผู้วิจัยนำแบบฝึกหัดการออกเสียงวรรณยุกต์มาช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนจนเกิดความชำนาญและสามารถออกเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามได้ถูกต้อง หลังจากนั้นจึงดำเนินการทดสอบการออกเสียงวรรณยุกต์ทุกเสียงอีกครั้ง เพื่อประเมินการพัฒนาทักษะ ผลการประเมินหลังจากใช้การสอนแบบเน้นภาระงานส่งผลให้คะแนนการประเมินในหัวข้อที่ 1 ทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์เบื้องต้นมีคะแนนสูงด้วยคะแนน 8.5 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน

1.2 ข้อผิดพลาดในการผันเสียงวรรณยุกต์ของคำศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามอยู่ติดกันสองพยางค์ขึ้นไป สืบเนื่องจากข้อผิดพลาดสำคัญประการแรก ส่งผลให้ผู้เรียนไม่กล้าออกเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สาม เพราะเกรงว่าตนจะออกเสียงผิด เมื่อต้องมาพบกับกฎการออกเสียงวรรณยุกต์เสียงที่สามอยู่ติดกันสองพยางค์ขึ้นไป ผู้เรียนจำเป็นต้องเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์การออกเสียง เมื่อผู้เรียนไม่มีความแม่นยำมากพอ จึงเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ผิด หากพบว่ามีข้อความหรือประโยคที่ต้องเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์มากกว่าสองพยางค์ จะยิ่งสับสนและเปลี่ยนเสียงไม่ถูกต้อง ทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน นอกจากนี้ยังรวมถึงปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์ของคำศัพท์ “不（bù）และคำว่า 一（yī）” ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยเน้นย้ำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้เรื่องเสียงวรรณยุกต์พื้นฐานสี่เสียงที่ศึกษาผ่านมาในหัวข้อแรกให้ดีเสียก่อน รวมถึงก่อนการศึกษาความรู้หัวข้อใหม่ ผู้วิจัยได้มีการทบทวนการออกเสียงวรรณยุกต์พื้นฐานสี่เสียงทุกครั้งก่อนเสมอ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจ ออกเสียงวรรณยุกต์ได้อย่างถูกต้อง จากนั้นจึงค่อยฝึกฝนให้ผู้เรียนเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ตามกฎเกณฑ์การอ่านออกเสียง ซึ่งกระบวนการนี้ผู้วิจัยได้นำกระบวนการตามขั้นตอนที่ 2 ของวิธีดำเนินการวิจัยคือ ขั้นสร้างความรู้ ความเข้าใจมาใช้ เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจใหม่ให้แก่ผู้เรียน แล้วจึงดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปคือ การฝึกฝนจนชำนาญ แล้วจึงดำเนินการทดสอบให้ผู้เรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงให้ผู้เรียนได้สังเกตหรือระมัดระวังเรื่องเปลี่ยนเสียงตามกฎเกณฑ์ที่ถูกต้อง การเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยยังใช้ภาระงานแบบงานเดี่ยว แล้วนำแบบฝึกหัดการออกเสียงวรรณยุกต์เรื่องการเปลี่ยนเสียงมาให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน ทดลอง เรียนรู้และสังเกตข้อผิดพลาดของตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความระมัดระวังและแก้ไข เป็นการสร้างการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน

1.3 ข้อผิดพลาดด้านการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลาง เมื่ออยู่ในข้อความหรือประโยคขนาดยาว จากการวิจัยพบว่า ผู้เรียนยังต้องใช้ระยะเวลาในการสะกดเสียงวรรณยุกต์รวมถึงการผันเสียงวรรณยุกต์อยู่ สาเหตุมาจากระดับความยากของข้อความและจำนวนข้อความหรือประโยคมีมากขึ้น อีกทั้งผู้เรียนที่ฝึกฝนไม่สม่ำเสมอ ส่งผลให้ทักษะการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางยังไม่ดีเท่าที่ควร ด้วยสาเหตุนี้ทำให้การสื่อสารมีความคลาดเคลื่อน ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยเน้นย้ำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้เรื่องเสียงวรรณยุกต์พื้นฐานสี่เสียงที่ศึกษาผ่านมาในหัวข้อแรกให้ดีเสียก่อนเช่นเดียวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานในขั้นตอนที่ผ่านมา จากนั้นจึงได้เน้นย้ำขั้นตอนที่ 3 คือ

กระบวนการฝึกปฏิบัติใหม่อีกครั้ง โดยผู้วิจัยได้นำเนื้อหาในแบบฝึกหัดเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์ที่อยู่ในข้อความหรือประโยคขนาดยาว เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน ตัวอย่าง

Zhōngguó wěidà	Shānhé měilì
Sìhǎi wéijiā	dàyǒu wénzhāng
Jīntiān jǐhào	Wǒ xuéxí Hànyǔ

โดยมอบหมายภาระงานแบบงานเดี่ยวให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอ่านออกเสียงข้อความในชั่วโมงเรียนและนำไปฝึกฝนอ่านออกเสียงข้อความเหล่านี้ แล้วเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงผลการพัฒนาการสื่อสารของตนด้วยวิธีการอ่านออกเสียงผ่านสื่อออนไลน์หรืออ่านออกเสียงในห้องเรียน เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันของผู้เรียน เรียนรู้ข้อผิดพลาดและแก้ไขปัญหาร่วมกัน ผลการดำเนินการวิจัยและการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานในขั้นตอนนี้ ส่งผลให้ผลการพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ในหัวข้อนี้มีผลคะแนนเป็นที่น่าพึงพอใจ สะท้อนให้เห็นได้จากผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงข้อความขนาดยาวหรือประโยคต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง ผู้เรียนกล้าอ่านออกเสียงมากขึ้น และเกิดความพร้อมในการศึกษาบทเรียนบทต่อไป

2. ด้านความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานในเรื่องทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลาง ในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีผลความพึงพอใจมากที่สุดคือด้านกระบวนการจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์ ผู้เรียนได้สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานช่วยให้ตนเองได้เรียนรู้ แก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังทำให้ตนเองสามารถอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางได้ถูกต้อง แม่นยำมากขึ้น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ช่วยเหลือแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองและเพื่อนได้อย่างสร้างสรรค์ อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานยังทำให้ผู้เรียนได้ทราบถึงศักยภาพด้านภาษาจีนของตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิณัฏฐ์ สรรคบุรานุรักษ์ (2559) เรื่องการพัฒนารูปแบบการสอนที่เน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาจีนเพื่อความเข้าใจสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี กล่าวว่ารูปแบบการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาตามกระบวนการสอนที่เน้นภาระงานเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการอ่านภาษาจีนเพื่อความเข้าใจ พบว่า มีแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่ 1) ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และ 2) ใช้กระบวนการทางปัญญา จัดการกับความรู้ใหม่ ประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับอย่างมีความหมาย เน้นการจัดการเรียนการสอนให้ ผู้เรียนรับผิดชอบตนเอง มีการวิเคราะห์ภาระงาน ลงมือปฏิบัติจริง และมีการตรวจสอบภาระงาน พร้อมทั้งให้ผู้เรียนนำเสนอภาระงานด้วยตนเอง โดยผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) กระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ คอยให้คำปรึกษา ชี้แนะ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอิสระทางความคิดการสร้างสรรค์ สร้างบรรยากาศการเรียนการสอนแบบเป็นกันเอง ผู้เรียนพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศของผู้เรียนครอบคลุมทุกทักษะ อีกทั้งยังเน้นการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มเล็กหรือรายบุคคล ดังนั้นหากผู้วิจัยที่สนใจจะดำเนินงานวิจัยต่อไป สามารถเลือกพัฒนาทักษะใดทักษะหนึ่งได้ หรือบูรณาการระหว่างทักษะแต่ละด้านได้ ซึ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยจะมีความคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้วิจัยสามารถปรับรูปแบบการดำเนินการวิจัยให้สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา ความรู้ภูมิหลังของผู้เรียน หรือลักษณะเนื้อหาของแต่ละรายวิชา อาจคงขั้นตอนการดำเนินการวิจัยหรือการจัดการเรียนการสอนทั้งสี่ขั้นตอนไว้หรืออาจจะปรับเพิ่มขั้นตอนอื่นอีก แต่ที่สำคัญคือหลักการและจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนลักษณะนี้ต้องเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน ลงมือปฏิบัติจริงรายบุคคล ซึ่งต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกฝนที่มากพอสมควร จึงจะเห็นผลของการพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างชัดเจน จะเห็นว่างานวิจัยนี้ใช้เครื่องมือในการวิจัยคือแผนการสอน แบบทดสอบ แบบฝึกหัดและแบบประเมินความพึงพอใจเป็นหลัก เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ครอบคลุมตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงควรออกแบบการวิจัย เครื่องมือการวิจัยให้ครบคลุมวัตถุประสงค์ของงานวิจัยตนด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยทั้งสี่ขั้นตอนสร้างขึ้นมาเพื่อประเมินผลการพัฒนาเฉพาะการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางเท่านั้น ผู้วิจัยจึงออกแบบแบบทดสอบและแบบฝึกหัดได้ครอบคลุมหัวข้อการประเมิน หากผู้วิจัยที่สนใจจะนำแนวทางการวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเรื่องสัทอักษรพินอินในภาษาจีนกลาง สามารถประยุกต์ขั้นตอนเหล่านี้ไปใช้ในการฝึกฝนผู้เรียนของตนเองได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในปัจจุบันมีผู้วิจัยจำนวนมากที่นำแนวทางการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานไปใช้ในการสอนรายวิชาต่างๆ สำหรับรายวิชาภาษาจีนหรือรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมจีนนั้น ยังมีผู้วิจัยไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นการวิจัยกับรายวิชาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นผู้วิจัยที่สนใจสามารถนำแนวทางการวิจัยครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้ได้ แต่ยังถือว่างานวิจัยนี้ยังไม่ใช่งานวิจัยที่สมบูรณ์แบบ ยังต้องมีการดำเนินการวิจัยเพื่อยืนยันผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนงบประมาณการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันวิจัยและพัฒนา และสาขาวิชาภาษาจีนที่กรุณาได้มอบโอกาส และสนับสนุนการดำเนินงานวิจัยด้วยดีเสมอมา รวมถึงขอบคุณแหล่งอ้างอิงข้อมูล งานวิจัยต่างๆ จากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และที่ขาดไม่ได้คือ นักศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

ตุลยนุสรณ์ สุภาษา. (2560). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. **วารสารบัณฑิตวิจัย, 8(1),** 115–124.

ศศิณัฏฐ์ สรรคบุรานุรักษ์. (2559). **การพัฒนารูปแบบการสอนที่เน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาจีนเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.

_____. (2560). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนที่เน้นภาระงาน. **วารสารปัญญาภิวัฒน์, 9(1),** 260–271.

สายฝน วรรณสินธพ. (2554). ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียง พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทย์แผนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. **วารสาร มฉก. วิชาการ, 14(28),** 97–107.

หวัง เทียนซง. (2561). วิจัยเกี่ยวกับการสอนการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนชาวไทย. **วารสารวิจัยและพัฒนาวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 13(1),** 253–261.

Nunan, D. (2004). **Task-based language teaching**. Cambridge: Cambride University Press.

Willis, J., &Willis, D. (1996). **Challenge and Change in Language Teaching**. Oxford: Macmillan Heinemann.